

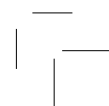
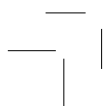

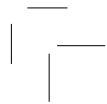
DE BOEKEN VAN TERRAFABULA

BOEK 3

DE VERVLOEKTE ORAKELSTEEN

PETER DE WILLIS

DE BOEKEN VAN TERRA FABULA

BOEK 3

DE VERVLOEKTE ORAKELSTEEN

PETER DE WILLIS

Eerder verschenen in de serie De boeken van Terra Fabula:

Boek 1: Het vergeten koninkrijk

Boek 2: Het zilveren labyrint

Boek 3: De vervloekte orakelsteen

verwacht 1e kwartaal 2019

Terra Fabula deel 4

Andere boeken van deze auteur:

Griezel & Co. 1: De Monsterkermis

Verwacht augustus 2018:

Griezel & Co. 2: De Monsterfabriek

© 2018 Peter DeWillis

© 2018 Zilverbron

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Bonive

Auteursfoto: David Boscan Arraga

Typografie en promotiemateriaal: Daniel Bonive Boscan

Redactie: Cocky van Dijk

Eerste druk, maart 2018

ISBN 978 94 6308 1146

NUR 283

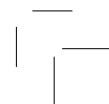
www.zilverbron.com

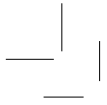
info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

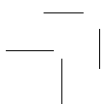
Twitter: @Zilverbron

www.artbooksshop.com

Voor Roland en Judith
die geloven dat werkelijkheid begint met een droom

Alweer een voorwoord van de auteur

Zeer grootachtbare excellente lezer,

Woorden zijn wonderlijk. Ze dwarrelen rond in ons hoofd. Ze springen, huppen en dansen totdat ze aanenrijgen tot bijzondere verhalen. Door ze te lezen, komen de werelden die ze verbergen tot leven en verschijnen voor jouw ogen. Niets is onwaar. Verhalen zijn een poort naar onbegrensde dromen. En zo hebben velen van jullie gereisd door de verbeelding en grootse avonturen beleefd. Het doet mij deugd te weten dat William en Martha niet alleen zijn.

In de twee voorgaande verhalen, *Het vergeten koninkrijk* en *Het zilveren labirint*, heb je kunnen lezen over de fabelachtige reis die mijn moeder en oom maakten toen ze nog kind waren. Nadat ze Terra Fabula hadden gered van de ondergang en hun ouders weer hadden teruggevonden, keerde de welverdiende rust terug. Maar zoals dat zo vaak gebeurt met plezierige omstandigheden, zoals het genieten van een ijsorbet met rode bietensmaak of cricket spelen met reuzen, was ook dit van korte duur. Bovendien waren zij beginnende Magiërs, dus de rust in huis was toch al ver te zoeken. Maar ons verhaal gaat verder. De nieuwe generatie die wij zullen volgen, is maar pas begonnen.

Het universum van het fantastische wordt groter. Lang werd aangenomen dat het magische koninkrijk uiteengescheurd was en voor een groot deel verdwe-

nen. Dit bleek ten dele waar. De wereld van magie herbergt vele geheimen en mysteries. De duisternis die Griselda bracht, was het begin van een veel groter onheil dat niemand had kunnen voorzien. Of toch wel? Wat men verzwijgt in de geschiedenis, zal zich later wreken...

Mocht je over de moed beschikken van een Dimpel (daarover lees je later meer), dan is het wijs om dit boek dicht te slaan, je uit de voeten te maken en je te verstoppen. Of dit boek op te sluiten in een kist, de sleutel weg te gooien in een stinkmoeras en te emigreren naar een eiland ergens in de Stille Oceaan. Maar dan weet je uiteindelijk ook niet wat een Dimpel is. Helaas.

Ben je daarentegen onverschrokken als een Gnomus (maar hopelijk niet zo lelijk), lees dan na het voorwoord heldhaftig door en trotseer de duistere tijden waar dit boek over verhaalt. Het klinkt wellicht wat dramatisch, maar het is ook niet niks als Het Boze je naar het leven staat. Dan is er op zijn minst enige reden tot ongerustheid.

Nachten heb ik doorgebracht in de bibliotheek van ons kasteel om de bergen met dagboeken, aantekeningen en rondslingerende paperassen van mijn familie door te spitten naar dit verhaal. En aangezien alles regelmatig aan de wandel gaat, heb ik vele speurtochten gedaan waardoor ik talloze onwetenschappelijke ontdekkingen heb gedaan. In het bijzonder heb ik veel gesproken met mijn grootmoeder, Lady DeWillis, aangezien zij een belangrijke rol heeft gespeeld in deze angstwekkende geschiedenis. Ik heb nog nooit zo veel kopjes thee gedronken als met haar. Daardoor ben ik nog nooit zo vaak naar het toilet gerend.

Namens de koninklijke familie wens ik je een voorspoedige reis toe. Een nieuw avontuur begint! Maar dit zal zeker niet zonder gevaren zijn. Neem dan ook,

naast een helm, voor de zekerheid een flinke hoeveelheid muggenzalf mee. En anti-ondoden crème.

Met formidabel diepe hoogachting,

Peter DeWillis

Magisch koninkrijk van Terra Fabula,
achter de sterren, voorbij de horizon van de zee.

PS 1: Op enkele bladzijden tref je opnieuw bevroren spreuken en betoveringen aan, met hier en daar een verdwaalde vloek. Gelukkig hebben we de Hikbehek-sing kunnen verwijderen.

PS 2: De groene Neusharenvloek niet, dus wees op je hoede.

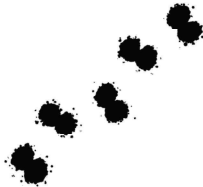
Een met aan onwaarschijnlijkheid grenzende laatste PS: Wegens enorme populariteit en lawines brieven van bewonderaars, heeft Frumpel ook aan dit boek heel nobel een afdruk van zichzelf gedoneerd als voetnoot. Hoewel dat laatste misschien in dit geval niet helemaal het juiste woord is.

Ik had het niet zo briljante idee om hem mee te laten helpen met het opruimen van mijn bibliotheek. Buiten het feit dat hij achter de vliegende boeken aan ging, viel hij tot overmaat van ramp met zijn achterwerk in een plas met inkt uit een omgevallen inktpot. Zo heeft hij in een dolle en vooral zeer onbeschaafde bui alle papieren op mijn wandelende bureau 'bestempeld'.

Hij was zo trots op zijn artistieke creatie dat hij erop stond dat zijn achterwerk vereeuwigd zou worden in dit boek. Een onbegrijpelijke logica, waar Byghans wel vaker last van hebben. En meestal met gênante gevol-

gen. Je zult het dus moeten doen met een 'billenblootnoot'...

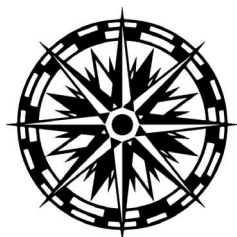
Allerlaatste, met grote zekerheid, onomkeerbare en absoluut definitieve PS: Voordat je verdergaat; heb je het contract van het Secretorium Magicum getekend? Op vertoon van het contract of het lidmaatschapspasje krijg je namelijk ook leuke extra's zoals korting in verschillende winkeltjes op Terra Fabula, ontbijtgebak naar keuze bij verblijf in een van de hotels en vrij toegang tot de wereldberoemde scheldwedstrijden van de Goblynn en de Trollgûr.

Bijlagen:

Informatie over het Secretorium Magicum
Contract voor Cryptificatie

CONTRACT VOOR CRYPTIFICATIE

SECRETORIUM MAGICUM

BESCHERMER VAN MAGISCHE WERELDEN
&
BEWAARDER VAN GEHEIMEN

Bij deze beloof ik plechtig dat ik het Secretorium Magicum ten alle tijde zal helpen om de geheimen van de magische wereld te beschermen. Tevens zal ik mijn best doen om stiekem nooit op te groeien, mijn verbeelding te koesteren en de wonderlijkheid van de verhalen bewaren.

DE FABULUS SECRETUS

HANDTEKENING

Informatie over het Secretorium Magicum:

In 1918, vlak na de beëindiging van de Eerste Wereldoorlog, werd er een geheime organisatie opgericht om ervoor te zorgen dat de magische werelden en gemeenschappen verborgen bleven voor de mens.

Het Secretorium Magicum heeft wereldwijd speciaal getrainde Magiërs in dienst die betoverde voorwerpen (al dan niet met gevaarlijke krachten) opsporen en conserveren. Ze worden vervangen door vervalsingen en de originelen worden meegenomen naar Terra Fabula. Tevens bestrijden de agenten duistere figuren om te voorkomen dat snode plannen ten uitvoer gebracht kunnen worden die mens en Magiër in gevaar brengen. Sommige agenten richten zich op expedities om magische gemeenschappen in kaart te brengen en zo nodig te beschermen.

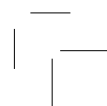
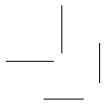
De agenten die werkzaam zijn voor de organisatie kunnen zich aan elkaar kenbaar maken met een magisch teken, een Symbolum. Dit teken licht op in de handpalm wanneer agenten elkaar naderen of wanneer ze zich toegang willen verschaffen tot een van de magische ambassades over de hele wereld. Het symbool van de organisatie is een windroos die staat voor de fantastische werelden die in alle windrichtingen te vinden zijn en onder de bescherming vallen van de organisatie. Hij is ook te vinden op betoverde kompassen die door de agenten worden gebruikt om hun weg te vinden in de verborgen werelden.

Het Secretorium Magicum werkt wel degelijk samen met niet-Magiërs. Zij beschikken over een lidmaatschapskaartje waarmee ze zich kenbaar kunnen

maken en zijn vaak generaties lang in dienst van de organisatie als Geheimdragers. Dit netwerk betreft, naast enkele particulieren, vooral directeuren van musea en handelaren en verzamelaars van antiques en kunst. Zij treden op als spion en waarschuwen als er betoverde voorwerpen op de markt komen of gevaar dreigt voor de magische werelden.

Momenteel is Eleonora DeWillis de Magistratum van de organisatie. Als president heeft zij vele veranderingen doorgevoerd om de organisatie te moderniseren en voor te bereiden op de 21^e eeuw.

*In elk hart woedt een strijd tussen licht en duister;
twee goden die elkaar willen temmen.*

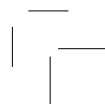
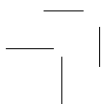
*Voor waar wij in geloven,
zal spreken over waarheid leiden tot vereniging.
Of vernietiging,
wanneer valse woorden ons verblinden.*

*Zo zijn beide krachten gespiegeld in ons allen.
In onze ziel gevangen vechten zij voort.*

*De keuze welk verhaal zegeviert,
die wezen en wereld voorgoed zal veranderen...*

is aan jou.

Arzura
Priesteres van de Raad van Eldred

Hoofdstuk 1

De tijd ging voorbij

Het huis van familie DeWillis schudde op zijn grondvesten. Een explosie op de zolder zocht trillend via de muren een weg naar beneden. De schokgolf waaide door alle vertrekken. Het was de zoveelste keer deze week dat het huis door een zeer plaatselijke aardbeving bijna instortte.

In de salon schrok Martha op uit het boek *Praktische spreuken en betoveringen voor alledaags gebruik*. Alles in de salon rammelde, wiebelde of zwiepte heen en weer. Boven haar hoofd slingerde de rinkelende kroonluchter als een schip op de woeste zee. Het theekopje, waarin een lepeltje gedienschtig uit zichzelf roerde, danste naar de rand van de bokkende tafel. Martha was net op tijd. Door een vingervlug magisch gebaar bleef het kopje in zijn val stilhangen in de lucht, het lepeltje half overboord op een bevroren golf van thee.

Martha kon zich onmogelijk concentreren met wat er allemaal in het huis gaande was. Ze was al een uur bezig geweest om het hoofdstuk dat voor haar lag uit te lezen. Maar het had geen zin, ze was geen bladzijde opgeschoten.

De theepot trippelde angstig op zijn zilveren pootjes naar Martha en verschool zich in haar armen. De deksel klepperde en uit zijn tuit puften onrustige stoomwolkjes.

‘Niet schrikken, rustig maar. We hebben hier flink wat betoveringen losgelaten zodat niemand iets merkt

van het gekkenhuis achter onze voordeur,' zei Martha sussend tegen de theepot. Ze aaide over zijn warme buik. Martha was blij dat haar spreuken werkten. Wat een klein wonder was. Het ging nogal eens mis.

'Gelukkig zijn de burens ook hartstikke doof...'

Van achter de tafel gluurde ze naar de straat. Dik ingepakte mensen ploeterden door de sneeuw waarmee de winter de straten van Londen had veroverd. Vlak voor het huis waren kinderen bezig met een sneeuwballengevecht.

In de keurige wijk Knightsbridge kon men niet vermoeden dat er een magische familie in de straat woonde. Het statige herenhuis op nummer zeven zag er altijd piekfijn verzorgd uit. De trap voor het huis was netjes ontdaan van sneeuw, de koperen deurnop werd elke dag gepoetst en achter de ramen was er niets vreemds te bespeuren als men voorbijliep. Er woonden volkomen normale mensen die zich nooit opvallend gedroegen. Alles duidde erop dat het leven er saai en stil was en elke dag volgens hetzelfde voorstelbare ritme verliep. Het enige waarin de bewoners van dit doodgewone huis ietwat anders waren dan de rest van de doodgewone straat, was dat ze experimenteerden met toverkunsten, die ze geen van allen echt goed beheersten.

Een tweede explosie. Dit keer kleiner, maar groot genoeg om het huis en alles wat zich daarin bevond te laten dansen. Vanuit de keuken klonk het gekletter van potten, pannen en een lawine van bestek. Het geluid van een deksel die rondtollend op de stenen vloer tot stilstand kwam werd gevolgd door een kreet, alsof iemand zojuist getuige was van een afschuwelijke moord. Het drama barstte los.

'Nee! Mijn taart!' klonk de stem van kokkin Dolores door het huis. 'Mijn culinaire meesterwerk was bijna af!'

Martha stelde zich voor hoe de taart op de vloer was gekwakt en in spetters slagroom uit elkaar was gevallen, alsof een enorme overvliegende vogel zojuist een kledder had laten vallen. Het was de derde taart in enkele dagen tijd die op deze tragische wijze op de keukenvloer sneuvelde.

Jocelyn stormde de salon binnen. Hij dook, inmiddels uit gewoonte, naar een wiebelende vaas die op een hoog smal tafeltje naast de deur stond. Net op het moment dat de vaas omkieperde, ving hij hem op. Zijn capriolen deden Martha denken aan een acrobaat die tegelijkertijd jongleerde.

‘Staat alles hier nog op zijn plek?’ Jocelyn kwam hijgend overeind en zette de vaas weer terug. Hij keek om zich heen in de salon en fronste. ‘Of is deze vraag inmiddels overbodig geworden...?’

Martha was er ondertussen aan gewend dat er minstens vier keer per dag totale paniek in het huis uitbrak. Iedereen stook dan uit elkaar om spullen op te vangen of op zijn plaats te houden. Met name Jocelyn bleek behoorlijk lenig te zijn, omdat hij met zijn armen en benen van alles tegelijk kon vasthouden. Door Magicae veranderden de meest onwaarschijnlijke zaken regelmatig in een ongeleid projectiel. De deurmat, het breiwerk van mevrouw Prackitt, Williams sokken. Eenvoudigweg, alles kwam ervoor in aanmerking.

‘Hier beneden is, op Dolores’ taart na, in ieder geval niets uit elkaar gevallen, geloof ik. Hoop ik,’ antwoordde Martha. ‘Alhoewel ik er niet zeker van ben of er na deze explosie nog een bovenverdieping op ons huis staat. Verder is er niets aan de hand.’ Het was voor haar eigenlijk een heel normale dag. Ze negeerde daarbij voor het gemak enkele betoverde meubelstukken die ondersteboven tegen het plafond terecht waren gekomen. Bijzettafeltjes met prullaria zweefden vlak boven de grond. Ze dobberden op en neer en von-

den het kennelijk leuk om telkens als iemand er iets vanaf wilde pakken er vandoor te gaan. De spreuk om de wanorde in de salon te herstellen, had Martha nog niet gevonden, omdat haar boeken bij de tweede explosie als een stel verschrikte duiven van de tafel waren opgevlogen en in de kast waren gedoken.

‘In de studeerkamer stond een woordenboek op het punt om te ontsnappen,’ zei Jocelyn. ‘Het raam was opengewaaid door de aardbeving. Ik kon de rakker net op tijd te pakken krijgen. Het is een sport geworden om elke dag te voorkomen dat iets uit het huis ontsnapt. Gisteren de kapstok, vandaag dat woordenboek. Toen ik hem uit de lucht plukte, liet hij van schrik flink wat woorden tussen zijn bladzijden vandaan vallen.’ Jocelyn klopte wat letters van zijn schouder. ‘Het is nu een onalfabetisch zootje, er staat geen zinnig woord meer in. Dat wordt puzzelen en plakken, mocht je je vervelen...’ Hij kriebelde met zijn pink in zijn oor en keek naar de vondst. ‘Een Q. Als je letters kwijt bent, dan heb ik er waarschijnlijk nog wel een paar in mijn oren zitten. Of in mijn neus.’

‘We hebben dus weer last van een plaag Letterpeuzelaars,’ zei Martha zuchtend. ‘Die lastpakken laten overal letters rondslingeren. Ik ben er nog niet achter welke spreuk ertegen werkt. Maar het boek heel hard dichtslaan en zo het ongedierte pletten, helpt voorlopig ook.’

‘Doet dat geen pijn?’ vroeg Jocelyn. Hij kromp een beetje ineen en keek daarbij alsof hij voelde hoe het moest zijn om tussen de bladzijden van een boek platgeslagen te worden.

‘Ja. Veel.’ Martha had geen zin om er dieper op in te gaan. Ze stond op en liep langs Jocelyn naar de hal van het huis. ‘Maar ze zijn lang niet zo lastig als William... Eens zien in wat voor nesten hij zichzelf nu weer heeft gewerkt...’ Ze begon zijn experimenteerlust behoor-

lijk zat te worden.

De schilderijen in de hal hingen scheef van de klap. In de vitrines tegen de muren stond al een tijdje niets meer op zijn oorspronkelijke plek. Alle aandenkens die haar ouders van hun ontdekkingsreizen voor het Brits Museum hadden meegenomen, stonden schots en scheef door elkaar. Het oogde meer als een rommelige antiekwinkel dan de hal van een statig huis. Niemand nam meer de moeite om alles netjes terug te zetten. Het was onbegonnen werk.

Martha keek via de trapleuning omhoog, een spiraal die als een slang het huis van beneden naar boven doorkruiste. Van de bovenste verdieping, waar de zolder lag, walmde tussen de spijlen van de balustrade rook vandaan. De groene slierten verzamelden zich onder de glazen koepel. Het waren net de kronkelende tentakels van een octopus. Dit keer had haar broer het wel erg bont gemaakt.

Jocelyn floot tussen zijn tanden. 'Je zou Williams sloopdrift bijna een talent kunnen noemen...' hoorde Martha hem achter haar rug zeggen. Zij had daar een heel ander idee over.

Het daglicht kleurde door de rook de hal groen alsof ze een weelderig bos was binnengetreten. Wat enigszins klopte, omdat een magische plant een groot deel van de trap en de muren in bezit had genomen. Uit een minuscuul zaadje in een potje dat iets groter was dan een vingerhoedje was een half oerwoud gegroeid, een uit de hand gelopen 'wetenschappelijk onderzoek' van Martha. De Ivy was eigenlijk een wurgplant, maar deze tamme variant was soms net zo lastig. Hij was echter lang niet zo vervelend als de wandelende boompjes, die tot ongenoegen van de anderen op de vreemdste plekken in huis opdoken of via de voordeur probeerden te ontsnappen.

'Jongeheer William DeWillis, wat heb je nu weer

opgeblazen?' Mevrouw Prackitt verscheen in de deuropening van de keuken. Martha wist dat als hun gouvernante haar of haar broer met de volledige naam aansprak, ze dan op hun hoede moesten zijn. En de afgelopen tijd was dat meer regel dan uitzondering.

Met stevige passen stak mevrouw Prackitt de hal over en struikelde bijna over een liaan van de Ivy die voorbijkroop. 'Ksst, weg jij, loop me niet voor de voeten,' snauwde ze alsof ze een hond zijn plek wees. 'Onkruid...'

De liaan maakte dat hij wegkwam en trok zich terug tegen de muur. Overal waar mevrouw Prackitt langsliep, klaptten bloemen angstig dicht en rolden bladeren zichzelf op. Mevrouw Prackitt had rode vlekken in haar gezicht en wrong met haar handen. Over haar jurk, waar nooit een kreukel of vlek in zat, liep een vochtige streep thee langs een spoor van koekkrumels naar beneden. 'De dag is nog maar net begonnen. Het is nog niet eens middag! Ik heb welgeteld acht minuten en drieënveertig seconden kunnen genieten van mijn rust. Wat moeten de burens wel niet denken?'

Martha hield haar mond. Ze had al zo vaak aan mevrouw Prackitt uitgelegd dat ze zich daar geen zorgen over hoefde te maken. Maar het was vergeefse moeite. Zorgen maken was mevrouw Prackitts belangrijkste bezigheid, misschien wel het enige wat ze nog kon doen. Ze was de controle over het altijd zo geordende huis kwijt, dat ze beschouwde als haar kleine koninkrijk waar haar regels golden. Regels die ze wanhopig probeerde in stand te houden. Het huishouden verliep van de ochtend tot de avond stipt op tijd en volgens een nauwkeurige structuur. Iedereen die hier woonde, wist dat. Want de opschudding die uitbrak als de thee met koekjes of komkommersandwiches een minuut te laat werd geserveerd, was genoeg om de regels na te blijven leven. En nu was het meest verschrikkelijke in

haar perfecte en overzichtelijke leven binnengedrongen: onverwachte zaken.

Boven het hoofd van de gouvernante zweefde een paraplu. Daarboven hing een grijze wolk waaruit regen viel. Het was een spreuk die haar al de hele dag overal achtervolgde en waarvan ze hardnekkig deed alsof deze haar niet deerde. De wolk was Williams briljante idee. Martha had uit medelijden een paraplu betoverd. En een dweil, die de vloer achter mevrouw Prackitt schoonmaakte.

Achter mevrouw Prackitt hobbelde Dolores. Op haar schort plakte een sliert marsepein. Daarnaast zat een spoor van thee en koekkruimels. Ze werd gevolgd door een wandelend boompje waarin allerlei keukengerie in de takken was gehangen. Het droeg zelfs een koksmuts. Het was Dolores' variant van een kerstboom. Ze wees met haar deegroller naar de keuken.

'Hoe verwachten jullie dat mijn assistent en ik een fatsoenlijke taart kunnen maken om te vieren dat jullie vader vandaag een belangrijke gebeurtenis heeft?' Ze zag eruit alsof ze op het punt stond een zenuwinzinking te krijgen. Een van haar ooghoeken trilde en haar lippen waren zo samengeperst dat Martha dacht dat Dolores geen thee maar citroensap naar binnen had gewerkt.

Mevrouw Prackitt zette haar handen in de zij om haar gebruikelijke tirade af te steken. 'William... Ik heb je nadrukkelijk gevraagd, bijna gesmeekt... om geen gevaarlijke spreuken in huis te gebruiken! In jouw geval welke vorm van tovenarij dan ook!' riep ze streng via de trap naar boven. 'Of wil je dat het dak op onze hoofden valt, als er nog een dak is?'

Op de eerste verdieping opende een deur. 'Waarom denkt iedereen hier in huis de hele tijd dat ik het ben die de boel in de lucht laat vliegen?' William stak zijn hoofd over de balustrade. Zijn gezicht had een uit-

drukking die zowel verbaasd als verontwaardigd was.

Net als mevrouw Prackitt, vertrouwde Martha de onschuldige aanblik van haar broer voor geen cent. Eigenlijk geen enkele uitdrukking op zijn gezicht. Hij was standaard verdacht. Op de een of andere manier had hij er altijd wel iets mee te maken als er in huis iets verkeerd ging. Vooral als er sprake was van een ontploffing. Haar broer vond niets leuker dan allerlei dingen uit elkaar te laten knallen of een onschuldig voorwerp te veranderen in iets levensgevaarlijks, al ging dat volgens hem vaak per ongeluk. Gelukkig deed Martha haar kamer altijd op slot om te voorkomen dat deze door de kunsten van haar broer per ongeluk zou veranderen in een grot met cactussen.

‘Ik was in een boek over seizoenen en magische weerfenomenen aan het bladeren,’ zei William naar beneden. ‘Geloof me, ik was het niet. Mag ik voor de verandering ook een keer onschuldig zijn?’

‘Sinds wanneer lees jij boeken?’ Het feit dat haar broer beweerde met zijn neus in een boek te zitten, was voor Martha het bewijs dat er inderdaad iets niet in de haak was. Haar broer vond alles wat de vorm van een boek had en waar meer dan vijf letters in stonden uitermate slaapverwekkend. Mits het een boek was over levensgevaarlijke *Magicae*. En dan hield hij vooral van plaatjes, het liefst van monsters en wapens.

‘Ik moest van jou meer gaan lezen, weet je nog? Jij hebt mij het boek *nota bene* zelf uitgeleend. Om mijn – hoe noemde je dat – intellect te ontwikkelen...’ Hij sprak het woord *intellect* uit alsof het over een raar, magisch beest ging.

‘Dat is iets met hersens,’ legde Martha tevergeefs uit. Haar broer was alweer met iets anders bezig. Hij wierp een gepijnigde blik over zijn schouder. Toen hij terugkeek deed hij alsof er niets aan de hand was, wat Martha ernstige zorgen baarde.

‘Wat is het deze keer?’ Die vraag had ze de afgelopen tijd al zo vaak gesteld dat het antwoord eigenlijk niets meer uitmaakte. William had zich zoals gewoonlijk weer in de nesten gewerkt. Zijn gezicht verraadde dat ze gelijk had.

William draalde. ‘Het sneeuwt in mijn kamer. Komt door dat boek. Niet veel, een paar vlokjes maar. Alleen de ijspegels boven mijn bed groeien een beetje snel. Wat doe ik nu?’

Martha deed haar armen over elkaar en hield haar hoofd schuin, om te zien of haar broer daardoor enig teken van liegen zou vertonen. Een strategie die ze had geleerd van mevrouw Prackitt. Maar hij bleef haar onbewogen aanstaren. ‘Bewijs het.’

William gebaarde een spreuk over zijn schouder. Een flink pak sneeuw viel over de balustrade naar beneden. Het was beduidend meer dan een paar sneeuwvlokjes.

‘Op bladzijde negenentachtig begint de zomer,’ riep Martha met haar handen boven haar hoofd. Uit haar vingers schoten gekleurde vonken. Voordat de sneeuw bui haar en mevrouw Prackitt zou bedelven, veranderde die in een regen van bloemblaadjes. William verdween uit het zicht.

‘De sneeuw is weg! Maar, ehm... nu regent het, nogal hard!’ riep hij vanuit zijn kamer. Er klonk gekletter van water. Martha meende zelfs in de verte het geluid van naderend onweer te horen.

‘Welke bladzijde heb je nu voor je neus?’ Martha vermoedde dat haar broer maar wat had opengeslagen.

‘Dat is een beetje lastig te zien in deze stortbui. Ik heb een paraplu nodig!’

‘Je mag die van mij wel lenen...’ Martha hoorde mevrouw Prackitts verborgen sneer heus wel.

‘En mijn bed drijft weg. Help. Oplossing. Nu.’ Van

de trap kwam een waterstroompje naar beneden. De bladeren die langs de treden groeiden, klaptten gulzig open.

‘Heel goed, dat zal hem leren. Weet hij ook wat ik moet doorstaan,’ klaagde mevrouw Prackitt. Boven haar hoofd was de regenwolk veranderd in een donderbui. De spreuk reageerde op haar humeur.

‘Kies dan een ander hoofdstuk,’ riep Martha vermoed terug naar haar broer. Ze klopte de bloemblaadjes van haar jurk en schudde ze van haar hoofd. ‘Eentje waardoor de zon gaat schijnen. Zolang het maar geen hittegolf is,’ voegde ze er snel aan toe.

‘Het werkt! Dank je, de regen is weg!’

Maar nu viel langs de balustrade zand in dunne slierten naar beneden. Het zand vermengde zich onderaan de trap met het water en veranderde in lichtbruine eilandjes. Even was het stil en keken Martha en de anderen naar de natuur die het huis in was geslopen. Het veranderde elke dag steeds meer in een plek waar alle klimaten, landschappen tegelijk aanwezig waren. Sinds vandaag waren daar kennelijk de seizoenen ook bijgekomen.

‘Martha...?’ klonk Williams stem zodanig dat er duidelijk iets nieuws aan de hand was.

‘Ja...?’ zei ze zo geduldig dat ze er zelf een beetje kriegelig van werd.

‘Mijn bed is veranderd in een woestijn.’

‘Je meent het...’

‘Oh, wacht, volgens mij staat er ook een hoofdstuk in over stormen. Zal ik die eens openslaan om het zand weg te werken? Dan hoeven we alleen maar de ramen open te zetten en waait alles weg.’

‘Nee!’ riepen Martha en de anderen tegelijk. Dat William dingen in huis liet ontploffen, was nog tot daaraantoe. Maar een storm ontketenen ging te ver. Hoe zouden ze een zandstorm in hun straat moeten

verklaren, midden in de winter?

Op de bovenste verdieping klonk gepiep van scharnieren. Het was de zolderdeur die openging. Gekraak. Met een klap viel de deur op de grond en spleet zo te horen doormidden.

Martha's moeder verscheen bovenaan de trap. Ze zag er een beetje aangeslagen uit. Haar haren stonden alle kanten op alsof ze een woest gevecht had geleverd. Op haar gezicht zaten zwarte vegen. In haar hand hield ze een deurknop. Ze stopte hem snel weg in de zak van haar schort, die onder de brandplekken zat. Ze kuchte, wuifde de rook weg en liep schoorvoetend naar beneden. Met een onhandige glimlach gebaarde ze in de richting van de zolder. Ze gedroeg zich als een kind dat donders goed wist dat ze iets fout had gedaan en op het punt stond een standje te krijgen.

'Sorry, mevrouw Prackitt, ik geloof dat ik een foutje heb gemaakt. Het mengen van de ingrediënten heb ik nog niet helemaal onder de knie. Die plofpaddenstoelen zien er onschuldig uit, maar ze zijn krachtiger dan ik dacht. Misschien heb ik er eentje te veel gebruikt. Of mogelijk wel twee. Drie. Dat was een beetje dom. En het ging juist zo goed...'

Mevrouw Prackitts gezicht veranderde met moeite van nijdig naar uitermate vriendelijk. 'Oh, Lady De-Willis,' zei ze poeslief, 'was u het? Ach, het is al goed. Niets aan de hand. Dat kan gebeuren, nietwaar? Ik wist niet dat u aan het werk was. Ik dacht dat -'

'Dat *ik* het was...?' William leunde met zijn onderarmen op de balustrade en keek mevrouw Prackitt met een nauwelijks verborgen blik van verwijt aan. 'Of Martha...?'

'Zeg, laat mij erbuiten,' reageerde Martha terstond. Maar haar broer had wel gelijk. Ook al was het dit keer niet haar schuld, gisteren wilde ze tot Dolores' afschuw behulpzaam zijn door het diner uit de keuken

naar de eettafel te laten zweven. De borden maakten niet bepaald een zachte landing en het toetje eindigde in de gordijnen.

William wachtte demonstratief op een antwoord.

Mevrouw Prackitts gezicht betrok. 'Nee, ik bedoel... dat wilde ik niet beweren...' protesteerde ze. 'Ik wil alleen maar kenbaar maken dat...'

William trommelde met zijn vingers op de balustrade en genoot zichtbaar van de ongemakkelijke situatie waarin hij haar gebracht had. 'Ja...? Zegt u het maar... Ondertussen is wel de herfst losgebarsten in mijn kledingkast, dus misschien kunt u een beetje opschieten?'

Ze herstelde zich. 'Zoals u ziet, Lady DeWillis, doen wij onze uiterste best om alles wat hier gebeurt verborgen te houden voor de buitenwereld. Maar de explosieve aangelegenheden die het resultaat zijn van jullie magische creativiteit en experimenteerlust maken dat enigszins lastig.'

Het was een gedenkwaardige dag toen mevrouw Prackitt, Jocelyn en Dolores ontdekten dat ze in dienst waren van een magische familie. Martha's ouders wilden een geschikt moment afwachten om het hun voorzichtig te vertellen. Maar de openbaring van hun geheim gebeurde op het meest onverwachte en vooral sulligste moment. Mevrouw Prackitt struikelde met een dienblad waarop het theeservies stond, samen met een schaal versgebakken koekjes. In een reflex ving William haar val op met een spreuk en liet haar met dienblad en al in de lucht zweven. Achteraf gezien was het hem vooral om de veiligheid van de koekjes te doen. Het resultaat van zijn reddingsactie was dat mevrouw Prackitt hangend in de lucht het hele huis bij elkaar had gegild, Dolores hen te lijf wilde gaan met potten en pannen en Jocelyn zichzelf had opgesloten in de bezemkast en er voor de rest van de dag niet meer uit durfde te komen. Sindsdien deelde iedereen

in het huis een geheim dat voor de wereld verborgen moest blijven. En dat was moeilijker dan gedacht.

‘Dat weet ik, mevrouw Prackitt,’ zei Martha’s moeder. Ze keek beteuterd. ‘U, Dolores en Jocelyn doen zo jullie best en wij maken van dit huis een rampgebied. Het spijt me verschrikkelijk. Ik wilde jullie niet laten schrikken.’

‘Het is al goed...’ Mevrouw Prackitt kon slecht liegen. ‘Gelukkig is niemand iets vreselijks overkomen. Nog niet.’

‘Oh, dus mijn taart telt niet mee? Mooi is dat,’ reageerde Dolores. Ze deed haar armen over elkaar. Het wandelende boompje naast haar volgde het voorbeeld.

‘Weet u, ik ken mijn eigen krachten niet,’ zei Martha’s moeder. Ze wreef over haar voorhoofd en merkte niet dat er een zwarte veeg achterbleef. ‘Ik heb er nog helemaal geen handigheid in.’

‘Dat hebben we af en toe lichtjes gemerkt, Lady DeWillis, maar u wordt met de dag beter.’ Mevrouw Prackitt bedekte haar schone schijn met een dikke laag zoetigheid in de stem.

‘De Magicae was op de eilanden van Terra Fabula toch een stuk vanzelfsprekender.’

‘Ik begrijp het, Lady DeWillis. Dit is Engeland. De enige magie die wij hier kennen, is wanneer het een keer niet regent.’

Er ging geen dag voorbij of Martha reisde in haar gedachten naar Terra Fabula. De magische wereld was met haar leven vervlochten geraakt. Soms betrapte ze zichzelf erop dat ze uit het raam stuurde en in haar verbeelding voor haar ogen haar vrienden zag gaan door de seizoenen. De lente werd zomer. De kleurenpracht van de herfst verdween in de grijze winter. Het was bijna een half jaar geleden dat ze weer teruggekeerd waren naar Londen, maar elke dag verlangde ze naar een vertrek, terug naar de magische eilanden. In

de brieven die Sala de Zeevogel langsbracht, lag eenzelfde hunkering naar een weerzien verscholen onder de woorden.

Martha maakte een gebaar. Een lichtje ontsproot aan haar wijsvinger en zoefde er vandoor. Enkele tellen later zweefde een stoffer en blik door de hal naar haar toe, rakelings langs mevrouw Prackitt, die van schrik een sprongetje maakte.

‘Martha, lieverd, alsjeblijft. Zou je in het vervolg zo vriendelijk willen zijn eerst aan te kondigen als je weer op het punt staat een of ander tovergebaar te maken?’ Mevrouw Prackitt zuchtte geïrriteerd. ‘Dan kunnen we ons schrap zetten. Of uit de voeten maken.’

Martha rolde met haar ogen. Ze was een moment vergeten dat mevrouw Prackitt nogal schrikachtig kon reageren op de vreemde verschijnselen die de laatste tijd bezit hadden genomen van het huis.

Het betoverde stoffer en blik was alle dagen wel ergens in het huis onvermoeibaar zijn werk aan het doen. Nu ging hij ijverig het zand te lijf dat onderaan de trap lag.

Jocelyn grinnikte. ‘We hebben een grotere nodig om het huis schoon te houden. Is een sneeuwschep misschien een idee?’

Dolores wees met haar deegroller naar de schoonmaakhulp. ‘En als hij hier klaar is, mag hij gelijk doorvliegen naar de keuken. Er ligt daar een berg marsepein en slagroom waar hij wel even zoet mee is.’ Ze klemde de deegroller onder haar arm, deed haar handen in de zakken van haar schort en slenterde weg. Dit was duidelijk het signaal dat ze niet meer van plan was om vandaag nog maar één vinger uit te steken. Haar assistent imiteerde haar gedrag en volgde Dolores op zijn wortels. Het keukengerei rinkelde in zijn takken.

‘Krijgt ma nog een standje van u of niet?’ vroeg William hangend over de balustrade aan mevrouw Prac-

kitt. 'Er mag dan wel het een en ander veranderd zijn hier in huis, maar dat toch zeker niet? Toen ik gisteren uw breiwerk per ongeluk met een spreuk om de kapstok heen liet wikkelen, hield u die traditie in ere.'

'Ik... moet maar eens verder...' Mevrouw Prackitt knikte vaag naar Martha's moeder en deed alsof ze iets heel belangrijks moest doen in de keuken. Terwijl ze afdroop, werd ze door de bladeren aan de muur nagekeken.

Martha keek giftig naar haar broer. Hij trok zich er niets van aan en ging vrolijk verder op zijn kamer. Haar moeder verdween een verdieping lager naar haar kamer om zich op te knappen.

'Mevrouw Prackitt zal er wel aan wennen,' zei Jocelyn tegen haar. 'Ooit. Ze heeft gewoon wat meer tijd nodig.' Martha begreep dat hij daarmee geen dagen, weken of maanden bedoelde. Misschien zou mevrouw Prackitt er wel nooit aan wennen. En hij had gelijk. Voor hem en Dolores gold hetzelfde. Het was voor iedereen een grote verandering geweest in het huis waar altijd rust en orde heerste.

'Ik ga proberen die vliegende boeken uit de kast te lokken in de salon. Heel stil en heel rustig zonder dat iemand er last van heeft,' beloofde Martha hem en ze liep op haar tenen weg. 'Geen Magicae. Jullie zullen niets merken. Doe maar gewoon alsof wij er niet zijn.'

Later op de dag, op de zolder van het huis, klonk er een nieuwe explosie.